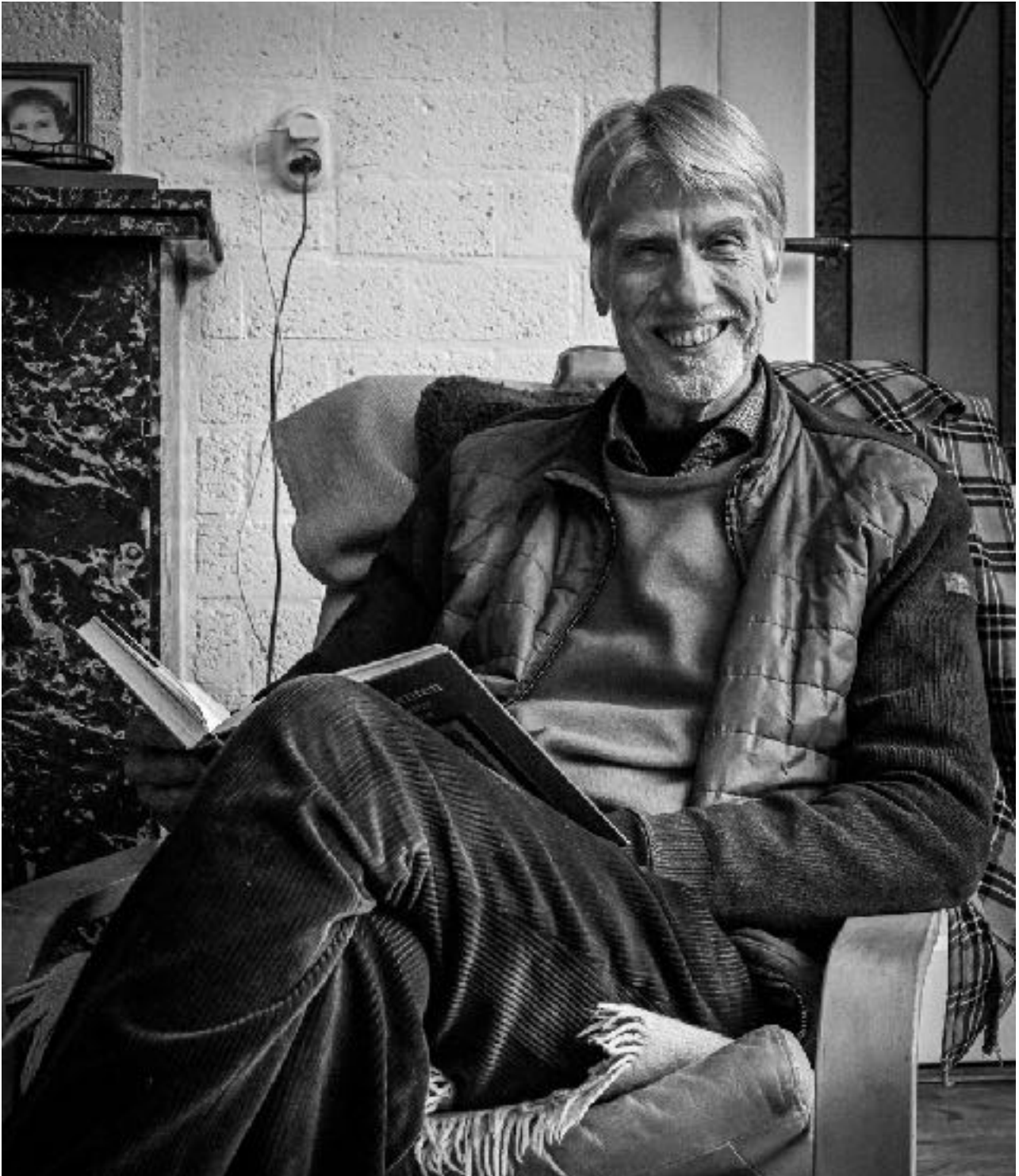

Anne Machiel

In de serie De mooiste gezichten van Zutphen zien we iemand die voor mij niet los te denken is van onze stad en in het bijzonder het vrijeschoolonderwijs . Geboren in de plaats Noordbroek in Groningen (1952) en opgegroeid in de Veenstreek tussen Groningen en Drenthe. Hij vertelt me op een koude herfstdag in zijn gezellige woonkamer hoe hij er prettig opgroeit. Volgde op enig moment in Assen de PABO omdat vaststond dat hij leraar wilde worden.

Al vroeg had hij een duidelijk ideaal van hoe je kon lesgeven. Sowieso had hij veel ideeën over hoe de wereld in elkaar zat, was anarchist. Het grappige is dat na het volgen van de PABO hij vond dat het hele onderwijs niks was. Immers, nergens leek op school ruimte en aandacht voor het wonder van het leven. Maar door het lezen van een boek over kernproblemen van de basisdidactiek kwam hij een kleine alinea van Rudolf Steiner tegen. Dat kleine stukje triggerde hem en is er toen op zoek naar gegaan. Tegelijk kwam het besef dat als hij iets wilde ontwikkelen in zijn leven, hij niet in Drenthe moest blijven. En zo vertrok hij naar het westen van het land om de opleiding voor vrijeschoolleerkracht in Den Haag te volgen. Deze vervolgopleiding duurde een jaar en vond plaats in de avond.

Na zijn tijd in Den Haag is hij verhuisd naar Middelburg, waar hem een baan op een vrijeschool werd aangeboden. Uiteindelijk is hij er 22 jaar gebleven en werd gedurende die tijd de trekker van die school. In 1997 kwam hij naar Zutphen. De stad sprak hem gelijk aan, vond er een fijn huis aan de Deventerweg en woont er nog steeds. Wat hem aansprak was de omvang van Zutphen, niet te groot en een oude stad met historie. Met een bepaalde energie en geestesgesteldheid. Van oudsher een bijzondere stad dus. Al vanaf de 15e eeuw was er een geestelijke bedding in de stad, was er een zekere spiritualiteit aanwezig. Geïnspireerd vertelt hij me hoe uit de tijd van Geert Grote de Broederschap des gemenen levens hier al actief was en een Christendom van onderaf nastreefde, een niet autoritair Christendom. Zijn ogen stralen als hij erover vertelt.

In 1997 start de derde vrije basisschool De Zwaan in Zutphen. Het leerlingenaantal steeg. Rond 2000 is hij, na op een aantal tijdelijke locaties te hebben gezeten, met zijn team gestart in het oude gebouw van de Kennedyschool. Daar werd hij uiteindelijk schoolleider en deed dat tot 2007. De Zwaan werd één met de IJssel en heet vandaag de dag de Zonnewende. Na zijn vertrek is hij in het Zutphense als zelfstandig adviseur nog vier jaar als schoolbegeleider actief gebleven. Ook buiten Zutphen is hij dat gaan doen, waaronder in Enschede. In al die jaren heeft hij een duidelijke pedagogische visie en zelf ook een onderwijsconcept ontwikkeld. Het kind als inspirator, is de naam

van het boek waar hij nog aan schrijft. Door werkelijk in te gaan op het kind ontstaat een passende methode, zo betoogt hij. Tegenwoordig is het systeem overheersend, dirigeert de mensen.

Hoewel hij vandaag de dag met pensioen is, is hij nog verbonden aan de Academie voor ervarend leren. Daarnaast is hij betrokken bij de pedagogische sectie voor vrijescholen, een landelijk orgaan om leerkrachten te inspireren in hun dagelijks lesgeven en houdt zich daar bezig met Antroposofie als ervaringswetenschap.

In zijn vrije tijd leest hij veel en gaat hij graag naar de schouwburg en het filmhuis. Ook mag hij graag klussen in en rondom zijn huis of in de tuin. En uiteraard lekker met de fiets op vakantie. En wie denkt dat deze man klaar is met inspirerende plannen en nieuwe concepten heeft het mis. Liefst zou hij werken aan een burgerberaad waarbij de democratie opnieuw vorm krijgt van onderaf. Alleen nog niet nu, daarvoor heeft hij nog geen tijd....

Met dank dat ik zijn verhaal mocht opschrijven en zijn portret mocht nemen, de enige echte Anne Machiel !